

οί περί αὐτὸν ἐσκέφθησαν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν ὑποδεχθῶσιν ὡς ἐμπρέπει εἰς ἄνθρωπον φέροντα διορισμούς· περιήρχοντο λοιπὸν τὴν ἀγορὰν παρακαλοῦντες, ὑποσχόμενοι εἰ καὶ ἀπειλοῦντας τοὺς χλιαροὺς φίλους των ἵνα μεταβῶσιν εἰς δεξίωσιν τοῦ ὑφυπουργοῦ, ὡς τὸν καλοῦσιν οὗτοι· τέλος μετὰ πολλὴν ἀγωνίαν κατῴρθωσαν νὰ περισυναγάγῃσι 30 περίπου ὑπαλλήλους ἢ συγγενεῖς ὑπαλλήλων καὶ τοὺς φορτώσουν ἐκόντας ἄκοντας ἐφ' ἀμαξῶν καὶ τοὺς μεταφέρωσιν εἰς Τρουλίδαν. Εἶδον τινὰς ἀγανακτοῦντας, ἄλλους κύπτοντας ὑπὸ αἰσχύνης· ἄλλους πειναλέους τρέχοντας καὶ ἐπιδεικνύοντας ἀφροισίαν ὅπως τύχῃσι ψιχίου τινὸς ἐκ τῶν κομισθέντων δώρων τῆς ἐξουσίας καὶ ἐν τέλει τινὰς ἐξ αὐτῶν ὑβρίζοντας διότι οἱ ἀμαξηλάται τοὺς ἐζήτουν τὸ ἀγῶγι δύο κατὰ κεφαλὴν φράγκα.

Περὶ τὴν 2 1(2 τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης ἠκούσθη θόρυβος ἀμαξῶν καὶ κρότος συγκρουομένων τενεκέδων πετρελαίου ἐν τινι γειτονικῷ καπνοπωλείῳ· ἔφθασεν ὁ Μεσίας! ὃν περιήγαγον ἐν πομπῇ διὰ τῶν ἀπωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως· ἔδραμον εἰς τὴν οἰκίαν Τρικούπη ὅπως ἴδω τὰ γινόμενα· καὶ εἶδον τὸν Ἀποστόλην περιβεβλημένον τὸ σάλι του καὶ ὑπὸ δεινοῦ κατεχόμενον πετερισμοῦ νὰ λάβῃ θέσιν ῥήτορος καὶ διὰ τῆς γνωστῆς ἐρρίνου φωνῆς του ν' ἀπαγγείλῃ περίπου τὴν ἐξῆς προσφώνησιν.

Συμπολίται,

Μετὰ χαρᾶς βλέπω συνηγμένους περὶ ἐμὲ τοὺς φίλους τοῦ κόμματος· ὁ Χαρίλαος μ' οὔπε νὰ σᾶς πῶ, ὅτι διὰ τὰς εὐεργεσίας τὰς ὁποίας σᾶς ἔκαμε θέλει νὰ βγάλετε Δῆμαρχον τὸν Παπαδόπουλον, διότι εἶναι ὁ ἀρχαιότερος φίλος του· θέλει ἀπὸ σᾶς καὶ νὰ χωρίσουν τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρύφια· σᾶς εἶπα ὅτι μ' ἔστειλεν ἐδῶ ὁ Χαρίλαος διὰ νὰ τὸν βγάλω.» Ἡ μεγάλη ρητορικὴ συγκίνησις τῷ ἐπέφερον πλεῖστα πετερισμάτα καὶ ἔληξεν ἡ κωμωδία· ἐκ τῶν ἀεροατῶν οἱ μὲν ἔλεγον «γιάσου κ' ἀλθήθεια λαῖς», ἄλλοι δ' ἔλεγον «σφόνγκα

τὴν μύτην σου» καὶ ἄλλοι· ζήτω ὁ κύρ Ἀποστόλης!

Πολλοὶ ἐντόπιοι ὑπάλληλοι ἀπὸ περάτων ἤρχισαν συναθροίζομενοι χάριν τῶν ἐκλογῶν ὁ δὲ μικρὸς Μίχος, ὁ ἱστορικὸς Μίχος, τὸ χάσμα τοῦ «Ἀσμοδαίου», ἀφίκετο μένεα πνέων κατὰ Τρικούπη ἀνυπομονῶν νὰ καταψηφίσῃ τὸν ὑποψήφιον τοῦ πρωθυπουργοῦ· ὥστε μετὰ τὴν μῆνιν Ράλλη, Ρούφουκαὶ Κοντοσταυλοῦ, ἔχομεν καὶ τὴν τοῦ μικροῦ Μίχου!

Ζήτω μας.

ΑΝΑ ΤΗΝ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βιτώλια, 15 Ἰουνίου 1883.

Ἀντὶ ἐφημερίδων καὶ τηλεγραφικῶν εἰδήσεων, ἃς πάντοτε στεροῦμεθα ἐνεχὰ τοῦ στρατιωτικοῦ νόμου καὶ τῆς ἐν μέρει ἀπαθείας τῶν κατοίκων, ἔχομεν ἢ μᾶλλον εἰς ποικίλας περὶ Ἀλβανίας φήμας πλέομεν.

Ἐλέχθη ὅτι, ὁ τουρκικὸς στρατὸς τῆς Σκόδρας κατόπιεν σπαρακτικῆς ἀνταλλαγῆς σφαιριδίων ἐταπεινώσεν ἀρκούντως τοὺς ἀνάρτας καὶ κατ' ἄλλους ἀνακοχῆ ὑφίσταται καὶ ὅτι εἰς Δέβραν ἤρξατο ἡ συγκρούσις κροτούντων τῶν τηλεβόλων καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε παρανάλωμα τοῦ πυρός ἢ πρωτεύουσα τῆς Δέβρας; ἢ Ἀληθές ὅτι, οἱ ἀντίπαλοι Γκέγκιδες ἀπὸ τινος χρόνου βαρέως φέροντες τὴν νέαν ἐπὶ τῶν ὁδῶν συστηματικὴν ἀγχαρείαν τούρκων καὶ χριστιανῶν, καταγραφὴν κτημάτων καὶ ἄλλων νεωτερισμῶν, οὓς δὲν ἐννοοῦσιν νὰ εἰσαῶσιν εἰς τὰς ἐκ σιδήρου καὶ πυρίτιδος χώρας των, ἐνθα ὁ βίος τῶν κατοίκων ἐξ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἀπωθεῖ πᾶν ἐργαλεῖον τῆς ἡμερώσεως, ἠθέλησαν καὶ αὐτὸν τὸν διοικητικὸν ὄργανον, ὡς εἰς τοὺς γλυκυτάτους χρόνους τῶν ὁρῶν καὶ τῶν λαφύρων. Ἀλλὰ σήμερον ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀτάκτων σωματῶν, ἀλλ' οὔτε Ἀραβας καὶ

Ἡτο φωτογραφία συνήθους μεγέθους, ἐντὸς μικρᾶς ἐπιχρύσου ἀργυρᾶς στεφάνης παριστώσα θελκτικὴν νεάνίδα δεκαεπταετῆ ἢ δεκαοκταετῆ, καθήμενη, τὴν κεφαλὴν ἔχουσαν κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ παρατηροῦσαν μετὰ ρεμβασμοῦ ῥόδον ὅπερ ἐκράτει ἐν χερσίν.

— «ὦ! ἡ μαγευτικὴ καὶ μειλίχιος μορφή! εἶπεν ὁ Πέδρο ἀκαταπαύστως θεωρῶν καὶ μετὰ θαυμασμοῦ τὴν εἰκόνα· τί χάρις! Ποία αἰδώς! Στόμα γλυκὺ· τὸ μεϊδιάμα τῆς θὰ ἦναι θελξικάρδιον. Τὸ βλέμμα τῆς... ὦ! τὸ βλέμμα τῆς εἶναι ἀξιολάτρευτον, γλυκὺ ὡς οὐράνιος θωπεία!...»

— Ἀληθῶς, Πέδρο, εἶπεν ὁ κ. Δεσιμαῖζ, ὅστις ἐφαίνοτο ὑφιστάμενος κόπωςίνα τινα, εἰσθε μέγα παιδίον.

— Δὲν εἶναι νέος βαρόνε, ὅστις εὐχεται νὰ ἔχῃ τὴν ἡλικίαν μου. Μήπως δυσαρεστῆσθε διότι με βλέπετε θαυμάζοντα τὴν εἰκόνα τοῦ χαριστάτου τούτου πλάσματος;

— Οὐδόλως ἀγαπητὴ μοι Πέδρο.

— Κόμη μεγαλοπρεπῆς, ξανθῆ ὡς ὁ στάχυς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θερισμοῦ· βλέπων τοὺς δύο τούτους ἠνεωγμένους ὀφθαλμούς νομίζω ὅτι βλέπω δύο σαπφείρους πολυτίμους ὑπὸ ἀλλοίαν ἐποψίν ἢ οἱ οὐρανόχροες... Τὸ ὄλον ἐντελές. Εἶναι ἀπαράμιλλον θαῦμα, ἐν ἐκ τῶν σπανιωτάτων καὶ τῶν πλουσιωτάτων ἀριστουργημάτων τῆς φύσεως.

Ἄ ὁ βαρόνε; ἀνυπομονῶν ὕψωσε ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους.

— Βλέπω ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην μεγάλων πραγμάτων, εἶπεν, ἵνα σᾶς διασκεδάσω.

— ὦ! ὀλίγων πραγμάτων, δὲν συμερίζομαι τῆς γνώμης σου, βαρόνε.

— Ἄφετε δὰ, ἄφετε τὴν φωτογραφίαν ταύτην καὶ καθίσατε.

— Δὲν ἀπαυδῶ θαυμάζων τὴν θελξικάρδιον ταύτην νεάνίδα.

— Εἰκοσάκις ἤδη εἶδετε τὴν φωτογραφίαν ταύτην, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ δώσητε εἰς αὐτὴν προσοχίν.

— Δὲν εἶναι νέος, βαρόνε. ὅστις εὐχεται νὰ ἔχῃ τὴν ἡλικίαν μου. Μήπως δυσαρεστῆσθε διότι με βλέπετε θαυμάζοντα τὴν εἰκόνα τοῦ χαριστάτου τούτου πλάσματος;

— Ἡ φωτογραφία αὕτη ἦτῷ πάντοτε ἐκεῖ, εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

— Εἶνε τοῦτο δυνατόν; Τότε, βαρόνε, πρέπει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἤμην τυφλός.

Ἄ ὁ Δεσιμαῖζ ἐπειράθη νὰ γελάσῃ καταναγκαστικῶς.

— Βαρόνε, διατί γελάτε; ἠρώτησεν ὁ Βραζιλιανὸς ἀναλαμβάνων σοβαρὸν ἦθος.

— Διότι σᾶς εὐρίσκω ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀλλόκοτον.

— Εἶνε ἡ φύσις μου. Ἡ παραδοξότης εἶναι τὸ στοιχεῖόν μου, βυθίζομαι, κολυμβῶ ἐντὸς αὐτῆς... Τί σᾶς ἔλεγον πρὸ ὀλίγου, βαρόνε; Σᾶς ἔλεγον ὅτι, ἅμα παρέλθῃ μία ὄνειροπόλησις, ἀναλαμβάνω ἄλλην. Τετέλεσται. Τῆς χθεσινῆς ὄνειροπολήσεως παρελθούσης, ἄρχεται ἡ σημερινή. Ἰδοὺ ἐγὼ ἐφιππος καὶ πάλιν.

Βαυλωνίους, ὡς ἄλλοτε νὰ σφαιροβολήσῃ. Διὸ ἀπόφασιν ἔχει νὰ μετριάσῃ αὐτὴν τὴν ἀγρίαν κατάστασιν καὶ κτηνώδη τῶν κατοικίων, ἔστω καὶ διὰ τῆς πυρίτιδος. Πρὸς περιγραφὴν ἄθλων Γκεγκκαριᾶς δὲν ἀροῦσι σελίδες ὀλόκληροι. Εἶνε σκοτεινὴ ἡ ἱστορία των—σφαῖρα καὶ μάχαιρα, ἰδοὺ τὰ σύμβολα τῆς πίστεώς των. Ἐν τούτοις τὰ συντρίμματα ταῦτα χρονολογούμενα ἐκ τοῦ φρουρίου τῆς Κρόϊας διέσωσαν μόνον ἀχλίνωτον τὴν ἀτομικὴν δύναμιν εἰς τὸ ληΐζειν καὶ βιαιοπραγεῖν καὶ τὴν μεμονωμένην κατάστασιν, εἰς ἣν διατελοῦσιν ἕωσὸς ἐπέλθῃ ἡ καταστροφή καὶ ἐξοντωσις.

Ἐνιαῖος πόθος Ἀλβανικὸς περὶ ἐνότητος δὲν ὑφίσταται ἡ πρώτη αἴγλη τῶν ἀρχηγῶν ἐξέλιπεν, οὔτε ἐλήφθησάν ποτε ὑπόψιν αἱ ἐκδηλώσεις των. Ὁ θάνατος καὶ ἡ ἐξορία ἠρῶσαν τὰ πρόσωπα, πᾶν δὲ ὅ,τι σήμερον ἀνακυκάλεται, εἰσὶ τὰ λείψανα ἀγρίου κλήρου καὶ κενωδῶν τινων ὀπλαρχηγῶν, οὓς ὁ μὲν Δερβίς πασᾶς ἐξηράνισεν ἐν Πισδρένῃ, ἄλλοι δὲ στρατιωτικοὶ ἐξακολουθοῦν ἀπὸ τινος χρόνου τὸ πρόγραμμα τοῦ γέροντος Δερβίς χωρὶς νὰ παραλείψωμεν καὶ τοὺς ἐν Ἡπειρῷ Ἀλβανούς, οὓς ἐκτοπίζουσι εἰς τὴν Ἀσίαν εἰς πολιτικὰς ὑπηρεσίας ἢ κατ' ἄλλους ἐκπολιτιστικὰς ;!

Οἱ περὶ Ἀλβανικῆς αὐτονομίας πόθοι ἐτάφησαν ἐν τῇ γεννήσει των πρὸ πολλοῦ, αἰτίοι δὲ τῆς ἀποτυχίας εἰσὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀρχηγοὶ τοῦ ἀλβανικοῦ συνδέσμου. Ἐὰν οἱ Ἀλβανοὶ τῆς Σκόδρας ἐδείκνυν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γείτονας Μαυροβουνίους, οἱ τῆς Πεσδρένης πρὸς τὴν Σερβίαν, καὶ οἱ τῆς Ἡπειροῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα, σήμερον ἡ θέσις τῶν Ἀλβανῶν ἠθέλην εἶσθαι πράγματι ἐπιζήλος. Ἀπεναντίας ἐκίνησαν πάντα λίθον, ὅπως τὰ τῶν γειτόνων συμφέρντα ἐκμηδενισθῶσιν. Ὁ τουρκικὸς στρατὸς ἀπόφασιν ἔχει νὰ ἐξοντώσῃ ὅλους τοὺς ἐν Ἀλβανίᾳ ταραξίας, οὐδεὶς δὲ γνωρίζει, ἂν καὶ πολλὰ λέγωνται, τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα ὅλων αὐτῶν τῶν θυσιῶν. Εἰς ἣν κατάστασιν διατελεῖ τὰ νῦν ἡ Ἀλβανία, πᾶν ἄλλο ζητεῖ ἢ μεταρρυθμίσεις· τὸ βέβαιον εἶνε, ὅτι ὡς ἔχουν νῦν τὰ πράγματα, οἱ Ἀλβανοὶ ἐλπίζουσι μετὰ πεποιθήσεως τὴν συνδρομὴν ἐκ τῆς Αὐστρίας, ἥτις κάλλιον παντὸς ἄλλου γινώσκει τὴν κατάστασιν ἀπάντων τῶν Ἀλβανῶν.

Καθὼς ἄλλοτε ἠλεκτρίζοντο οἱ Ἀλβανοὶ ὑπὸ τοῦ Κωλέτη, οὕτω καὶ νῦν ἐνθουσιῶσιν ὑπὸ τῆς Αὐστριακῆς πολιτικῆς, ἥτις ἀπὸ ἐτῶν κρατεῖ ἀνυκτάς τὰς σελίδας τοῦ συγγράμματος τοῦ Ηαν πρῶην προξένου ἐν Ἰωαννίνοις. Ἐὰν ποτε περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν Αὐστριακῶν ἡ Ἀλβανία, ὑπὸ ἐμποκὴν ἔποψιν τὸ κράτος δὲν θέλει ὠφελῆθῃ. Ὑπὸ στρατιωτικὴν ὁμῶς ἔποψιν θὰ ἀριθμῆ συντάγματα Εὐζώνων Ἀλβανῶν, οἵτινες ὑπὸ τὸ σκῆπτρον τῆς δεξιᾶς Αὐστρίας δύναται ὡς ἐμπροσθεφυλακὴ νὰ δειχθῶσιν ἄξιοι τῶν προγόνων των.

Ἐν γένει καὶ ὑπόψιν ὅλας τὰς ἐπόψεις, ἀλγεινὴ εἶναι ἡ κατάστασις τῆς Βορειοδυτικῆς Μακεδονίας. Ἰδίως τὸ ζήτημα τοῦ Πατριαρχείου πολὺ ἐνθαρρύνει τοὺς Δυτικούς καὶ Διαμαρτυρουμένους, οἵτινες ἐργάζονται εἰς τὰ γερά. Ἀπειροὺς ἢ χαρὰ τῶν Βουλγάρων ὧν ἡ ἐλπίς αὐξάνει. Προσεχῶς λεπτομερέστερα.

Λέων.

ΟΙ ΚΟΔΖΑΜΠΑΣΙΔΕΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΕΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚῆ ΣΧΟΛΕΙΑ

Ὁ ρωμῆός παντοῦ καὶ πάντοτε πρόπει νὰ ἔχῃ τὰ κόμματα του, τὰ πάθη του. Εἶνε αὕτη προγονικὴ δυστυχὴς κακία, ἀπαντῶσα οὐχ ἥττον ἐν τῇ δούλῃ ἢ ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ Ἑλ-

λάδι. Καὶ ἡ κκκία ὁμῶς αὕτη ἔχει τὰ ὄρια τῆς. Διὰ τοῦτο βλέπομεν τοὺς Ἕλληνας ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀεὶ ποτε ὁμοιοῦντες καὶ λησμονοῦντας τὰ πρὸς ἀλλήλους πάθη, ὡσάκις πρόκειται περὶ ἀποκρούσεως ἐχθροῦ τινος ἐξωθεν ἐπαπειλοῦντος αὐτούς. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ὁμῶς ταύτην θέλουσι νῦν οἱ φίλοι Θεσσαλονικεῖς, ὡς μὴ ὠφελὲ ποτε νὰ κάμωσιν ἐξαίρεσιν, ἐνῶ δὲ περὶ τοιοῦτον τὴν σήμερον ὑπὸ τοσοῦτων καὶ τηλικούτων ἐχθρῶν, αὐτοὶ οὐ μόνον δὲν λησμονοῦσι τὰ ἀναμεταξύ των πάθη, ἀλλὰ καὶ συνδαυλίζουσιν αὐτὰ, ὅπερ δὲ χειριστὸν πάντων θέλουσι νῦν νὰ ὑπαγάγωσιν εἰς αὐτὰ καὶ τὸ παλλάδιον τοῦ ἔθνομος ἡμῶν ἐν Μακεδονίᾳ, τὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς πόλεως των ὡς μανθάνομεν, οἱ Κοδζαμπασίδες ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδικηθῶσι τὸν γυμνασιάρχην κ. Ἄντ. Οἰκοδόμου καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ καθηγητὰς Στεργιογλίδην καὶ Κοτζουμάνην, διότι εἰς τὸν ἀχαρὶν ἀγῶνα, δὴ ἀπὸ ἐνὸς ἔτους καὶ πλέον διεξάγουσιν αὐτοὶ πρὸς τὸν λαόν, δὲν ἠθέλησαν οὔτοι ν' ἀναμιχθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν. περὶ ὁρίσθησαν δὲ εἰς μόνην τὴν ἀκριβῆ ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων των. Ἄν ὑπὸ τὸν κ. Οἰκονόμου τὰ ἑλληνικὰ ἐκπαιδευτήρια τῆς Θεσσαλονικῆς ἀνυψώθησαν εἰς περιωπὴν ἐπιζήλον οὐ μόνον διὰ τὴν Μακεδονίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἑλληνισμὸν καθόλου, ἀφοῦ τὸ πρῶτον ἐν αὐτοῖς εἰσῆλθῃ τὸ νεώτατον γερμανικὸν σύστημα τελείου προτύπου ἀστικοῦ σχολείου καὶ τελείου ἐξατάκτου γυμνασίου, καταργηθέντος τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑθνικοῦ λεγομένου σχολείου ἂν ὁ ἀκάματος οὗτος τῶν μουσῶν μύστης καὶ πῖν μὲν εἶχε πλείστας ὥρας διδασκαλίας, σὺν τῇ διεύθυνσει δὲ τοῦ γυμνασίου καὶ τὴν ἐποπτείᾳ τῶν λοιπῶν σχολείων, ἀπὸ ἐνὸς ὁμῶς ἔτους ἔχει καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ διδασκαλείου καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διδασκαλίαν τῶν παιδαγωγικῶν καὶ φιλοσοφικῶν μαθημάτων, χωρὶς νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ τούτῳ ἐπιμίσθιον, ὡς ἄλλοι προκατογοὶ τοῦ ἔπραττον τοῦτο· πάντα ταῦτα οἱ κ. Κοδζαμπασίδες δὲν τὰ λαμβάνουσιν ὑπ' ὄψιν, ζητοῦσι δ' ἐπὶ πίνκαος τὴν κεφαλὴν του λέγοντες· ἀδεν εν; με τὸ μέρος μας, δὲν μᾶς κάμνει». Ἄλλ' ἐκμαν τὸ λογιζομαὸς χωρὶς τὸν ξενοδόχον. Ὁ ταμίας δηλαδὴ τῶν σχολείων, κ. Χαδζῆ Σαῦρος Χ. Λάζαρος ὁ προκαταβαλὼν μέχρι τοῦδε πολλὰς ἑκατοντάδας λιρῶν εἰς συντήρησιν τῶν σχολείων διεκήρυξεν ὅτι προκειμένου καὶ ταῦτα νὰ γίνωσιν ἔρμαιον κομματικῶν παθῶν, αὐτὸς δὲν ἐννοεῖ νὰ φέρῃ πλέον εὐθύνην καὶ δίδει τὴν παραίτησιν του. Εὐτυχῶς ὁμῶς λαβὼν γνῶσιν τοῦ πράγματος ὁ λαὸς, κατεξάνεστη κατὰ τῶν Κοδζαμπασίδων, ἀπειλεῖ δὲ τὰ πάντα ν' ἀποτολήσῃ κατ' αὐτῶν, ἂν θελήσωσι ν' ἀπομακρύνωσι τοὺς προσφιλεῖς καθηγητὰς του, ν' ἀναγκάσωσι δὲ οὕτω καὶ τὸν Χ. Λάζαρον ἐν' ἀποσυρθῆ ἐκ τοῦ ταμείου καὶ οὔτε νὰ περιέλθωσι τὰ σχολεῖα εἰς παντελῆ παραλυτίαν. Εὐχόμενοι ἐκ καρδίας, ὅπως οἱ Κοδζαμπασίδες ἐπὶ τέλους συνέλθωσι καὶ ὑποχωρήσωσιν ἐν καιρῷ ἐν ζητήματι, ὅπερ ἀπειλεῖ καιριώτατα συμφέροντα, ἐπιφυλασσόμεθα ἂν μὴ εἰσακουσθῶμεν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐκτενέστερον καὶ ἀμειλικτότερον πως.

Μεφιστοφελῆς.

ΠΡΟΣ

7 ἐτῶν πρώτου ἀναστήματος, ὑγιᾶς, ὠραῖος πωλεῖται δι' ἄμαξαν εἰς συμφέρουσαν τιμὴν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕΝ

τοὺς ἔχοντας τοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς τοῦ Μη Χάρεσαι : **64, 101, 110** μέχρι **130, 138, 162, 183, 201, 274, 282, 321, 431** νὰ μᾶς τοὺς διευθύνουν εἰς τὸ γραφεῖον, οἱ θέλοντες ἐπὶ πληρωμῇ.